

{Nepředmětnost}

Tady se klade otázka mimořádného významu: jestliže ryzí nepředmětnost může být legitimně „míněna“ pouze nepředmětnými intencemi, zůstává v tom případě předmětná intence opravdu „volná“. Je volba intencionálních předmětů těchto předmětných intencí vsutku libovolná? Musí být v takových případech výpověď svou vnější stránkou pouhým „povídáním“, pouhým „mýtem“? Odpověď na tuto otázku je zajisté negativní, ale její zdůvodnění a zejména propracování není možné bez celého rozsáhlého aparátu, kterým tato myšlenková situace může být ve své aktualitě a naléhavosti zreflektována. Jinak řečeno: celé filosofie je zapotřebí k tomu, aby se filosofické myšlení mohlo v této situaci správně orientovat. A to nikoliv filosofie staré, ale nově „konstruované“, nově ustavené, nově myslící. Proto má smysl systematická práce nového typu, neboť pouhá kritika a kritická distance tu nemůže stačit.

Mezi vnitřní a vnější stránkou konkrétní skutečnosti (události, subjektu) je poměrně snadno nahlédnutelná souvislost; naproti tomu souvislost mezi ryzí nepředmětností a vnější stránkou věcí, dějů a událostí je nepřehledná a neprůhledná, takže musí být bedlivě studována a postupně odhalována (vyjevována). Vyjevování něčeho ryze nepředmětného však není možné jinak než jako aktivní a angažovaná zapojenost do tohoto vyjevování samého. Není tu možné nějaké odhalování z distance, ale jenom osobní, niterná účast na jeho vyjevování, tj. na jeho dění, na jeho uskutečňování. A teprve toto uskutečňování se orientuje ve světě konkrétních skutečností – předmětů, událostí, subjektů. (Hloubětín, 14. 8. 81, přepis – 810814-2.)